

Jacob Magni

Oratio. De Ardua Via Pervenienti Ad Eruditionem

Rostochii: Reusnerus, 1604

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn729072746>

Druck Freier Zugang

J. Magni.
R. U. phil. 1604.

Phil

25

Oratio.

DE

ARDVA
VIA PERVENI
ENDI AD ERV
DITIONEM.

STYLI ET EXERCITII GRA
tia Rostochij conscripta.

à

IACOBO MAGNI VVESTIO
Vvestmanno.

ROSTOCHII

Typis Christophori Reusneriani,

ANNO M D CIV. 1604

Nobilissimo
CLARISSIMO^{q3} VIRTUTE AC
eruditione Viro, Domino
IOHANNI SCHRODERO SKYT-
TE, Serenissimorum Principum Præce-
ptori fidelissimo:

Nec non
Consultissimo ac prudentissimo Viro
LAVRENTIO KRUSE,
Civi Nycopenfi.

*Fantoribus ac Mecanatibus suis summa obser-
vantia colendis, Salutem.*

28

DE Tito Vespasiano memoria
proditum est apud Tranquillum,
eum si quando inter canandum
recordaretur, nemini se eo die
quicquam beneficij pro præsti-
tis sibi benemeritis contulisse,
in memorabilem hanc erupisse vocem: *Amici
diem perdidimus.* Quibus verbis innuere voluit,
adeo necessariam esse pro acceptis beneficijs ani-
mi gratitudinem, ut diem eam à se perdidit-
tam existimaret, quàm non parem benemerenti-
bus gratiam retulisset. Ita & mihi, honorandi
Mecænates, meo quasi jure cum Vespasiano ex-
clamare liceat, quando vestra in me beneficia i-
dentidem gratà, ut par est, memoriâ repero.
Me etenim non diem, sed dies perdidisse haud igno-
ro, qui tantis vestris ornatus meritis, adhuc nul-
lum edidi gratæ mentis specimen. Qua namq;
ex parte, quibusq; muneribus tantam beneficen-
tiam poterò remunerare? Nam ut multa eaq;
magna beneficia à vobis in me profecta silentio
involvam, animum certe vestrum erga me pa-
ternum reticere nec possum, nec debeo. Testis
est præsens hic annus, quo me omnium ferme o-
pe destitutum ita benignitate vestra sublevastis,
ut vestro quasi beneficio ad hæc castra Musarum

A 2

mihi

mihi proficisci contigerit. Longum foret alia plurima benevolentiae signa recensere, quibus me abundè cumularum nusquam diffitebor. Quae omnia nisi quotidie apud omnes cum magna gratitudinis contestatione praedicarem, longe essem ingraticissimus, mihiq; jure competeret illud Plauti in Persa:

——— *Improbus homo est*

Qui beneficium scit sumere, & reddere nescit.

Vt ergò *μνημόσυνον* aliquod, & gratitudinis erga vos meae exstaret argumentum; En vobis, Fautores observantia & obsequio colendissimi, hanc de ardua eruditionis via Oratione, quam vobis officiosè dico consecroq;. Ob quod vos obnixe rogatos volo, ut levidense hoc & Calabri hospitis munusculum eo suscipiatis animo, quo videlicet Rex Persarum Artaxerxes inopis Coloni aquam cava manu sibi oblatam suscepisse apud Plutarchum legitur. De caetero perpetuam vobis felicitatem ex totis animi penetralibus exopto. Rostochij ex meo Musæo, in ipso Divi Martini festo, Anno cl. l. c. IIII

IACOBVS MAGNI Vestius.

DE

25

Oratio, DE ARDVA VIA ERVDITIONIS.

MVLIS retrò annorum decursibus plurimorum cum contentione exploratum est, difficillimo sane curriculo ad solida eruditionis terminum pertinere mortales. Nam sive ingeniorum acumen & acrimoniam studijs liberalibus omni ævo impensam contemplemur, sive nocturnas diurnasq; lucubrationes cogitatione evolvamus; ex eorum quolibet, tanquam ex ungue Leonem, facile dijudicabimus, nequaquam levi brachio & velut è trivio, sed summâ animorum industriâ & labore penè Herculeo eruditionem comparari. Quod cum olim vates ille priscus sapienti astimatione apud mentem suam perpendisset, cum omnium rectè sentientium calculo verè non minus quàm prudenter enunciare non dubitavit:

Non datur ad Musas currere lata via.

Enimverò quæcunq; sublimioris disciplina rationem concernunt & attingunt, ea omnia ejusmodi in loco sunt constituta, ut tanquam è sacratis Divinæ adytis petita extractaq; videantur. Argumento nobis sunt plurimi iudicio acerrimi, celeritate mentis agillimi, studio & labore indefessi, qui tamen non nisi post ingentes exantlatos labores ad intima sapientiæ penetrantia evaserunt. Nec verò id diffitentur viri prudentia & politiori disciplinâ imbuti, ut pote qui vel assiduo experientia comperi-

A 3

ment

mento probe edocti, vel sagacissimo mentis discursu, rem aliter se non habere dijudicant. Verum nonnullos Philonidis de grege est reperire, qui nescio quo stuporis astro concitati, in literarum scientijs indispensandis, nihil studij, nihil nervorum, nihil demum animi desiderari, insipienter ac stolidè pronunciant. Quorum hominum opinio quoniam multis à vero parasangis deflexit, omnem movebo lapidem, ut eam tenui hoc Orationis meo filo ex animis illorum evellam, ostendamq; alia in re nullà præterquam literariã, plus operæ, laboris industria collocari: ac proinde apud mortales nihil aequè videri difficile, quam secretiores Musarum recessus pervadere, ad solidamq; bonarum literarum cognitionem pervenire.

Multas omnino, easq; non exiguas numero esse causas, quibus hauriendarum disciplinarum via quasi spinis quibusdam præpeditur, nemo vel mediocri præditus intelligentia, ignorat. Si namq; literarum quasi infantia, ac prima rudimenta ratione animoq; lustraverimus, sane comperiemus eorum perceptione singularem quandam discipulorum animis amaritudinem ingenerari. Etenim ad nihil aequè cum quadam resistantia invitæ perducuntur teneriores illementes, quam ad prima scientiarum fundamenta extremis libris delibanda. Postquam autem vel blandis parentum admonitionibus, vel cerie verborum minis adduci se patiuntur ad primos hosce Musarum fontes hauriendos, tum major sese aperit difficultas, & tanquam factò agmine, tadium ingenerans discendi, erumpit. Huic calamitati veluti cumulum addit acerba præceptorum objurgationes, equalium derisus, verbera, maxime vero, quod tanquam pistrino inclusi, multis temporum intervallis in hoc squallore cogantur herere. Quo sanè efficitur, ut multi qui vix dum hunc pulverem extremis, ut ajunt, digitis attingere, ab honestissimo discendi studio ad torporem prius delabantur, quam jucundissimos

25
ex eo fructus degustent. Si qui autem ex hisce scopulis salvā puppe integrisq; velis evaserunt, ijs ad asperrimam lingua peregrina cognitionem vastior emergit campus. In quo quidem decurrendo, praeceptorum multitudine, ardua insuetaq; discendi ratione veluti compe dibus quibusdā irretiti discantium animi, amarissimo doloris absynthio perfunduntur. Quid enim per Deū hominumq; fidem calamitosus, quam ita discere, ut nullam capias iucunditatem? ita multitudine obrui, ut nullum prospicias terminum? ita demum cruciari, ut tanquam è dulcissima libertate, ad iniquissimam depulsus servitutem videaris? Sanè qui hisce implicitis molestijs nullam persentiscit mentis agritudinem ac dolorem, is omnem humanitatis sensum exuisse, & non ex hominum stirpe, sed beluarum esse progenitus omnino existimandus est. Et quidem tanta vita acerbitas foret moderato affectu toleranda, si exigui temporis spacium sibi deposceret: at non unius mensis terminatur curriculo, nec unius anni defluxu sortitur exitum, sed ad multa annorum spatia cum incredibile quadam animorum defatigatione sese porrigit & extendit. Sapienter ideo Græce facundia parens longè disertissimus Isocrates dicere est solitus: Scientia radices amaras esse, fructus verò dulces.

Tam verò si missis bonarum artium elementis, ad intimam rerum cognitionem, Orationis meæ cursum desectam, ingens sese mihi exhibebit molestiarum cumulus, nullā Eloquentiæ vi aut dicendi copia explicandus. Atq; ut disserendi facultatis involucra, ac Meandros dictione non attingam, divinisima Philosophia longè lateq; diffusa cognitio, quantas curas & conatus etiam ingenio acerrimo procreat excitatq;? Et quidem si physiologia gremio depressas rerum causas velimus eruere, non exigua in primis ignorantia caligo menti effusa, intelligentiæ vim & acrimoniam inhibet, ac remoratur.

rerum

rerum naturã constantium principia mediocriter percalles,
ortum cujusvis & interitum probe ratione pervadas: qualiter
terra visceribus absorpta, occulto astrorum influxu incrementum
capiant; quæ tempestatum fulminumq; natura & origo: qua
ratione Orbis celestes constanti in gyrum latatione acti, temporum
aliarumq; rerum infra Lunæ circulum constitutarum vicissitu-
dinem cursu anniverfario recurrentem inducunt: ac demum
quæ animantium, stuprum, ceterorumq; omnium, quæ hujus
universi ambitu continentur, vis ingeta: Prius inquam, quam
horum omnium notitiam animo imbibas, ingentes te exorsiffisse
vigilias, impendisse sudores, devorasse afflictiones necesse est.
In quorum omnium perceptione, nihil aquè videtur difficile,
quam à consideratione oculorum mentis aciem abducendo ita in-
genij acumine longè divagari, ut terminum contemplatio non
habitura videatur.

Prorepat nunc etiam ex-repreculis nitedula quæpiam, &
præstantissimã juris & equi scientiam Theonino dente arrodant,
dicatq; facultatis hujus notitiam nullas excubias, nullam indu-
striam, nullos mentis impetus desiderare. At verò obscuras
legum ambages resolvere, anigmatum integumenta enodare,
ancipites judiciorum motus pernoscere, cujus tandem esse judi-
cabimus nisi illius, qui in eo studij genere omnes animi nervos,
omnesq; ingenij vires sedulo collocavit? Cumulat hujus rei
magnitudinem immensus quidam voluminum acervus, infi-
nita penè legum multitudo, obscuritas velut ex perplexis Del-
phici Oraculi responsis petita. Dicat ergo quispiam legum de-
creta ita omnibus in promptu & obvia, ut continuo in animos
influant: ita facilia, ut à quovis sine maximo conatu percipian-
tur: ita demum levia, ut quasi è trivio videantur petita.
Dicat sanè, at non impunitam feret istam contradicendi pro-
terviam, qui vestertilionis in morem in ipsa meridiana luce
cacutiens,

25

cecutiens, de rebus clarissimis offuscata ingenij acie vehementer hallucinatur. Huic enim muri instar sese opponunt accuratissimi legum interpretes ex prisco illo mortalium ævo Vlpianus, Scævola, Papinianus, alijq; permulti, quorum contestatio nihil aliud profitebitur, quam divinissimam Juris facultatem summâ nervorum contentione mentibus ingenerari.

Quid verò commemorem Medica facultatis illustrem scientiam; quam si quis absq; insigniore conatu ac studio addiscere contenderit, hujus temeritatem non modò ejus peritissimi Hippocrates, Avicenna, Galenus, tanquam è putido cerebro profectam retundent: verum etiam plurimi alij temporum intervallo ab illis longè distantes. Qui omnes unius vocis orisq; asseveratione constanter propugnabunt, immensi labores & industria videri, ac rem pene divinam, omnium morborum symptomatumq; fontes aperire, progressus & incrementa dignoscere, ac tandem salubri remedio non secus ac sanitatis quidam Aesculapius, subvenire.

Nihil hic dico de omnium difficillima Eloquentiæ perceptione, ad quam cum laude & quadam dignitate obeundam tanto magis arduum existimatur, quod ad eam reliquæ omnes artes ac scientiæ tanquam ad vastum aliquod pelagus recurrant.

Videant igitur bonarum literarum Aristarchi, quanta in obscuritate & recondita quadam ratione artium liberalium studia sint collocata: quã alto in gradu ac sublimi constituta throno, ita quidem, ut summas propter difficultates, labores, vigilias, caput inter nubila condant. Verum insurgent illi, & contestatione facta proclamabunt, multos ea præditos ingenij felicitate, ut sæpè ipsis ad summam eruditionem levi brachio, exiguaq; contentione pervenire liceat. Sanè quidem ita esse nunquam fateamur: attamen cum Poëta etiam hac in re verè profamur: Pauci quos æquus amavit Iuppiter, Et certè st

B

ad Mu-

ad Musas perveniendi severiores via, Salmacia quadam spolia sine sanguine ac sudore videtur præ se ferre. Demus igitur lubentes, in quibusdā obtemperamenti bonitatem relucere singularem quandam ingenij acriminiam: huic tamen velut obex quidam ac pessulus sese contrariam opponit juvenilis animi imbecillitas, quæ tanquam æstu quodam mentes ad varia distrahit ac detorquet. Cum enim propter rationis infirmitatem ipsi certò apud animum suum statuere non valeant, cui præsertim vivendi generi sese dedere ac consecrare sit optimum, fit ut propter ancipitem hanc cogitationum, nulli certa facultati se immergere totos possint. Ex quo sanè efficitur, mentem illorum velut Euripum quendā in gyrum actum, se penitus literarū commercijs tradere non sustinere. Illud verò, quam magnam literis generat asperitatem, quod juvenum animi ad locum magis & vitæ jucunditatem propendeant, quam ad Musas pertinenti quadam industria exosculandas. Scite enim Lyricus:
Imberbis juvenis tandem custode remoto
Gaudet equis, canibusq; & aprici gramine campi;
Cereus in vitium flecti, monitoribus asper;
Vtilium tardus provisor. —

Sed nec exigua est discentium pernicies, quod cum ejusmodi nonnunquam inire societatem habeant necesse Musarum alumni; qui nugis & confabulationibus optimas horas extrahunt, ijsq; studiorum cursum non mediocriter retradunt. Silentium autem Musis apprimè amicum, præclaro olim documento comprobavit Pythagoras, qui neminem intra discipline sue septa recipiendum arbitrabatur, qui non eidem biennij sponddisset taciturnitatem. Quanto magis illi non secus ac freno quodam inhibentur, qui in tales inciderunt Commilitones, quorum animus omni vitiorum colluvie imbutus, pestem ac perniciem aliarum diligentia moliantur. Nam etiam ut cecinit Vates;

Fera

25

Fera diluvies quietos irritat omnes.

Silentio involvo humanarum virium infirmitatem, hebetudinē memoria, rationis tarditatem, pigritiam voluntatis. Experimur enim indies, mentis nostrae aciem ita caligine quadam praegravari, & in disciplinis capefcendis noctua in morem cecutire videamur. Quam ingenij tarditatem cum acumini suo multum praejudicare persentisceret Carneades, in arenam cum Chryssippo Stoicorum somniorum vaferrimo interprete proditurus, hellebori sumptione cerebrum repurgatum, ad subtiliores celerioresq; animi motus edendos concitavit. Longum hic foret recensere reliqua impedimenta, quae ad castra Musarum interturbanda, tanquam facto agmine, irrumpunt. Nam virtutis & disciplinarum amanti non semper patrio limiti insistentium, sed plerumq; Vlyssis ad exemplum terra alio calentes sole mutanda, ut ait Flaccus. Id autem sibi vindicare arduam disciplinarum perceptionem luculentissimo argumento demonstravit Princeps ille ingenij ac doctrinae Plato. Cujus peregrinationis egregium documentum literarum complexus Valerius Maximus, ita de illo magnifice laudis predicationem instituit. Plato autem patriam Athenas, Praeceptorem Socratem sortitus & locum & hominem doctrinae fertilissimum, ingenij quoq; divina instructus abundantia: cum omnium jam mortalium sapientissimus haberetur, eo quidem usq;, ut si ipse Iuppiter caelo descendisset, nec elegantiore, nec beatiore facundia usus videretur: Aegyptum peragravit, dum à sacerdotibus ejus gentis Geometriae multiplices numeros, atq; caelestium observationum rationem percepit.

O divinae sapientiae virum, qui quam solerti rationis intuitu virtuti ac eruditioni destinatam viam pervidit, indefesso labore percurrendam ratus est. Quid verò praestanti sapientia & nobilitate Pythagoras, nonne & ipse evidenti comprobatione

batione ostendit manifeste, præter alia multa, etiam longinquam peregrinationem quandoq; convenire literarum studio? Is ergo Aegyptum in primis, longissime à Græcia disidentem petijt; ubi literis ejus gentis imbutus, præteriti ævi sacerdotum commentarios scrutatus, innumerabilium seculorum observationes imbibit. Inde postquam in Persidem appulisset, siderum cursus, omnemq; cælestium orbium vim, proprietatem & effectum docili memoria feliciter haurit. Sed nec ijs in locis ejus defatigata est discendi cupiditas, verum ad Cretas & Lacedæmonios eorum instituti & discipline percipiendæ gratia commigravit. Plura exempla huic meo instituto perapposita haud difficile esset recensere, nisi res omnium oculis subjecta, nullam amplius posceret exemplorum veritatem. Illud unicuique verè omnino videbor dicturus, neminem præclaræ cujuspiam eruditionis specimen præ se unquam tulisse, qui non idem. Ulyssæo more multorum hominum mores conspexerit & urbes. Conticescant igitur Musarum Critici & obrectatores, aut certè fateantur, etiam invitum, nullum esse molestiarum genus, quod non in eruditionis culturam insigni quadam acerbitate redundat.

Venio nunc ad sævissimos bonarum artium osores, qui plus quam Thyestæa quadam execratione quaslibet disciplinas earumq; cultores detestantur. Quod maleficij genus quantam vim & efficaciam habeat ad studentium animos infringendos, vel ex eo evadit manifestum, quod plurimi hujus odij metuentes aculeos, facillimè ex hac statione depellantur. Huic nefario conatui olim quasi facem prætulit Licinius Imperator, qui omnes literatos ipsasq; Musas plus quam Vatiniano insectatus odio, eas pestem ac perniciem Reipublicæ vocitare imprudenter sustinuit. Sed nec desunt nostra tempestate, quorum tota viriū facultas in eo potissimum desudat, ne quicquam
insu-

injuriarum, scientiarū alumnis non inferatur. Qua injuria mul-
ti saepe percussi, honestissimi propositi metas non attingunt: plu-
res verò in medio cursu injuriarum acerbitate retenti, cum nau-
sea quadam sapientie adyta rimantur. Pridē enim quasi turbine
quodā ablata evanuit aurea illa studiorū etas, quando non minis
& dirvexationū furijs agitabantur eruditioni operam navantes,
sed premijs ingentibus propositis ad sedulam studiorum curam,
quasi quibusdam stimulis excitabantur. Quod si cui dubium
videtur, prodeat in medium Latine elegantia fecundissimus
parens Tullius, fateatur q̄ proprij oris attestatione, sibi ob singu-
larem dicendi copiam & ornatum, consularis in urbe dignita-
tem honorificentissimē decretam. Prodeat etiam Græcæ facun-
dia primus quasi propagator Isocrates; cujus insigne eloquium
& dicendi flumen, ipsi statuam in Olympiæ celeberrimo orbis
loco, procuravit. Hac autem nostra tempestas fructu emolu-
mentoq̄ studiorum sterilescens, arduam sanē ac perdifficilem
reddit doctrine viam. Si enim verum est, sicut est verissi-
mum, quod ait Tullius, Honorem artes alere, qui fieri potest,
ut quispiam eo detractō, aliquid laude dignum meditari, medum
moliri possit?

Quod si jam ad durissima paupertatis tela, quibus plurimi
campum huc literarium decurrentes misere urgentur, Oratio-
nem convertamus, luce meridiana clarius evadet, nihil ad li-
terarum consortium frequentius interturbandum incurrere
quam egestas. Hoc enim eruentis exarmata spiculis, tanto vehe-
mentius discentes ab instituto cursu defleēt, quanto majore
violentiā incurrens, quasi telum quoddam retortum animi pe-
netralibus insigit. Præclare ut omnia Horatius: Magnum
pauperies opprobrium jubet quodlibet, & facere & pati, Vir-
tutis q̄ viam deserit arduæ. Atq̄, utinam nihil haberet in-
felix paupertas durius in se, quam quod ridiculos homines a-
ciat,

ciat, ut ait Iuvenalis: Profectò amor & cupiditas discendi,
omnem hunc exsorberet derisum. Aliud quiddam est pauper-
tatis insigne, non quo hominibus risum moxet ac concitat: sed
qua tanquam speculo quadam vibrato, omnem discendi cupidita-
tem ex animo penitus excutit, depellit, amolitur. Vnde non in-
scitè Vates Satyricus:

— Nec enim cantare sub antro
Pierio, thýrsimvé potest contingere sana
Paupertas, atq; æris inops, qua nocte dieq;
Corpus eget: satur est cum dicit Horatius ohe.
Magnæ mentis opus, nec de Iodice paranda
Sollicitæ: currus & equos faciesq; Deorum,
Aspicere, & qualis Rutulū confundat Erynnis,
Nam si Virgilio puer & tolerabile desit,
Hospitium, caderent omnes à crinibus Hydri.

*Quid est igitur quod magis Musis inimicum, quã paupertas?
O durissimum telū egestas, quam iniquo dominatu cursum pul-
cherrimum inhibes, ac retentas! quam ic̄tu violento Musarum
castra invadis expugnas & emoliris! Te una obicem ponente,
sepe clarissimi conatus interciderunt: multiq; à virtutis tra-
mite, ad iniquissimam delapsi fortunam, te procurante in ob-
scuro delitescunt.*

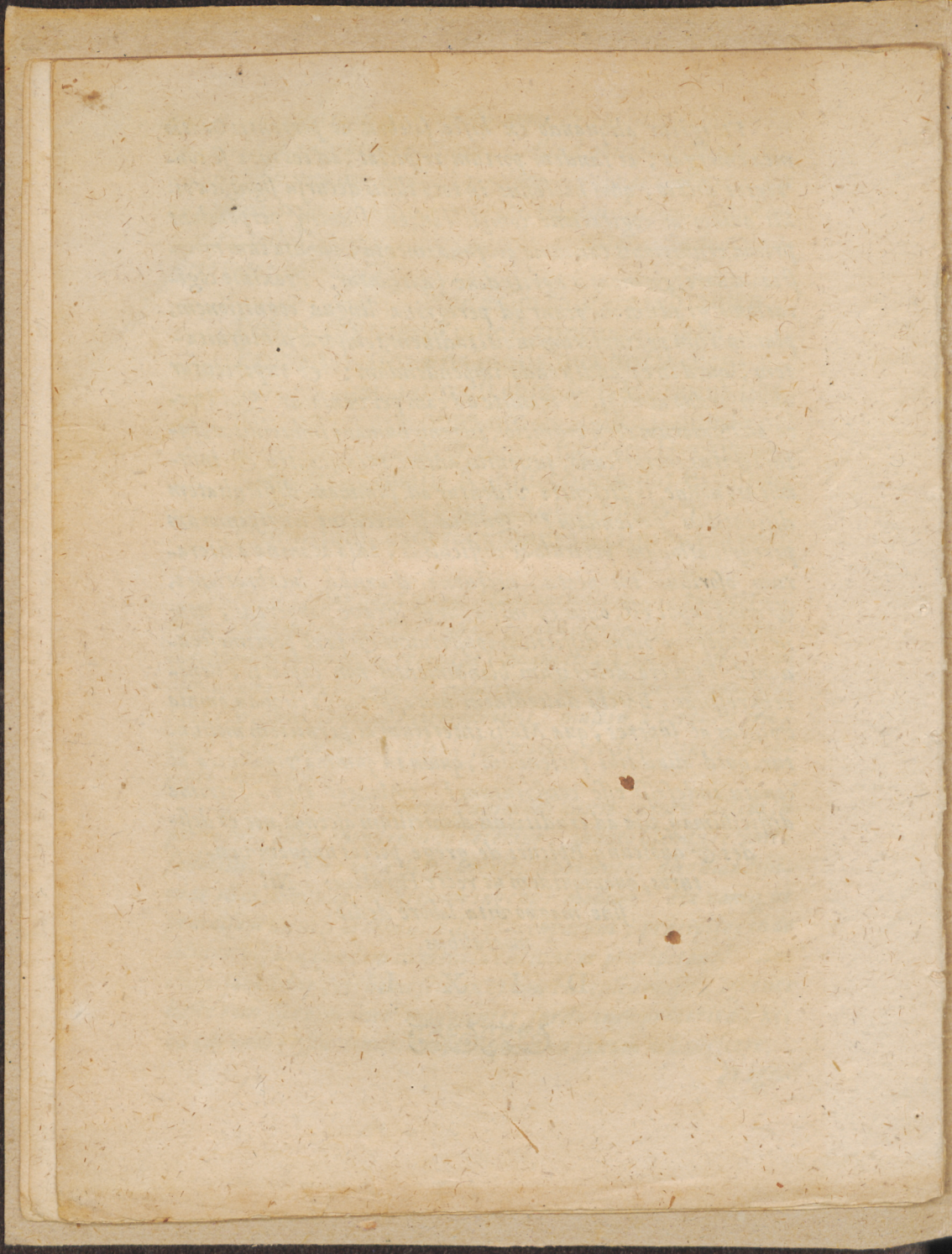
*Sed dum hanc Erynnem studiorum anxio mentis discursu
pervolvō, aliud monstrum eo deterius, quanto blandiore vultu
fallacius, Orationi meæ sese ingerit: Voluptates dico blandissi-
mas illas dominas, pestiferum ingenij malum. He namq; ut
præcellam mentis arcem blanditijs occuparunt, præcipites inde
Musas vesana quadam dementia eijciunt ac præcipitant. Ar-
duus sane labor, & haud scio an etiam Herculeo major, Syrenes
hasce tam suavim voce moãulantes surda aure præterire, nec
ad eas cum Vlyssis comitibus, tanquam ad saxum adhærescere.*

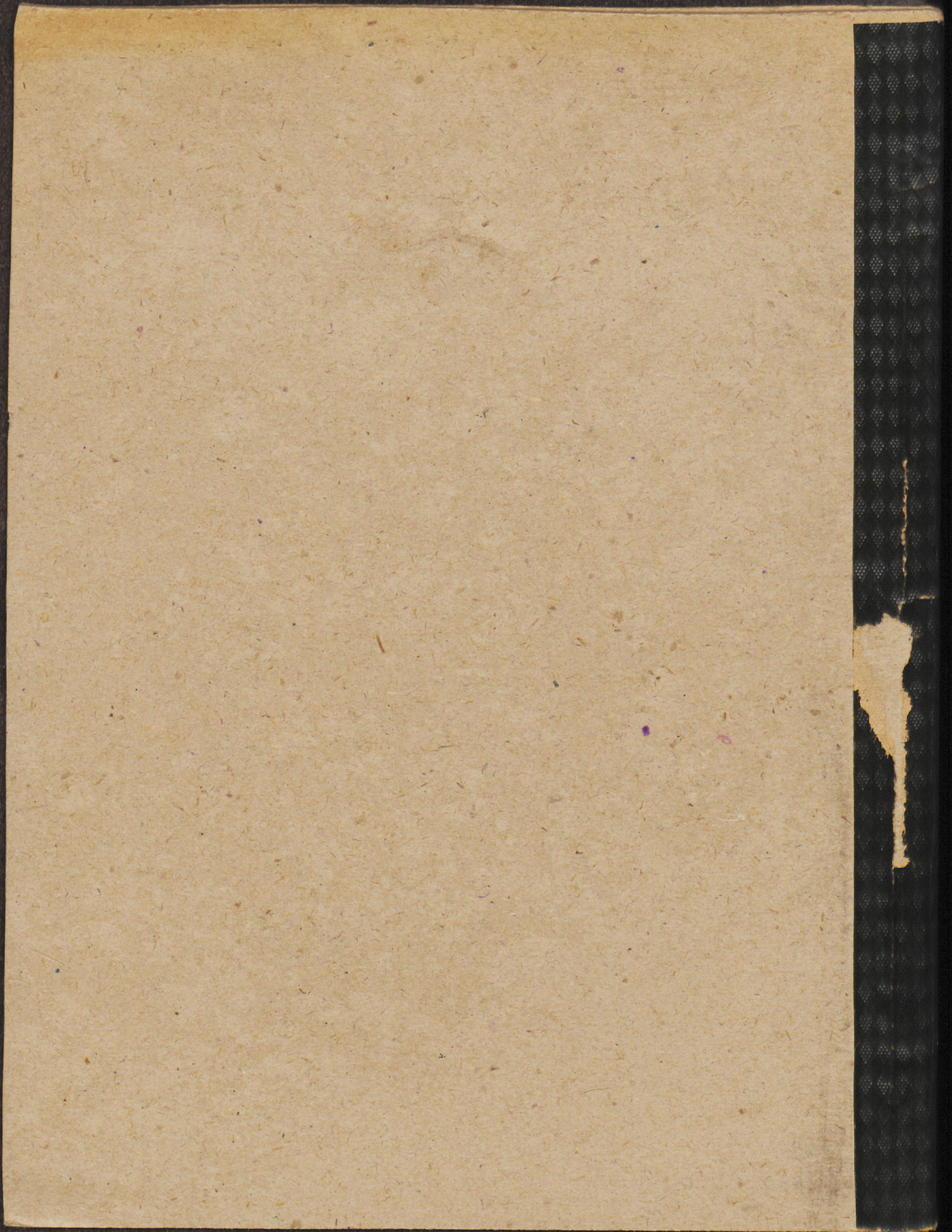
Vt igitur

*Vt igitur aliquando ex hisce salebris ac portentis Oratio
mea emergat, ac tandem portum respiciat, ad eos mea se con-
vertet dictio, quos hactenus in toto illius decursu significavi.
Illi animo ac cogitatione complectantur seduloq; perpendant
prima eruditionis cunabula ac fundamenta, quanta cum mole-
stia, dolore, & mentis agritudine hauriantur. Proxime cogi-
tationis gradum moveant ad peregrinae linguae cognitionem,
plurimorum praeceptorum multitudinem, temporis diuturnita-
tem, quod in ea addiscenda impendendum: & experientur
quam arduo ac difficili tramite ad eam perveniatur. Quid ve-
ro altissimarum reru cognitio, ingenij humani imbecillitas, fu-
turi status incertitudo, juvenilis animi inconstantia & infr-
mitas, nonne sufficientia videntur ad summam difficultatem
discendis pariendam? Quibus si accedant longissimarum
peregrinationum pericula ac difficultas, odia ac mina à litera-
rum osribus intentata, nocturna diurnaq; lucubrationes,
& quod caput est, onus & miserum & grave paupertas, non-
ne studiorum viam difficilem constituunt & pene pertimescen-
dam? Vt vero deliciarum blandimentis non capiaris, Vene-
rem respuas, Bacchi dulcedinem non appetas, reliquaq; omnia
evincas ac superes, quae Musis interitum ac perniciem molun-
tur, quid aliud tibi faciendum, quam in summa vigilantia ac
conatu indefesso esse constitutum? Maneat ergo asperrima
difficillimaq; via ad eruditionis domicilium ascendi, nec eo des-
des & quoscunq; Epicuri de grege porcos unquam ven-
turus, quamquidem ut recte Horatius: Nil
sine magno vita labore dedit
mortalibus.*

D I X I,

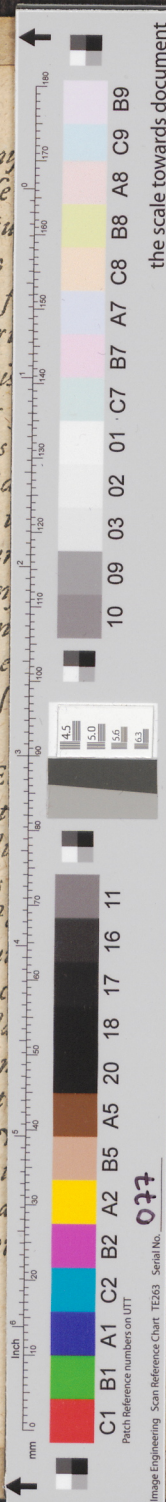
cecutiens, de rebus clarissimis offuscata ingen-
ter hallucinatur. Huic enim muri instar sese-
tissimi legum interpretes ex prisco illo mortalium
Scævola, Papinianus, alijq; permulti, quorum
alind profitebitur, quam divinissimam Iuris
mâ nervorum contentione mentibus ingenerari

Quid verò commemorem Medice facultatis
tiam; quam si quis absq; insigniore conatu ac-
contenderit, hujus temeritatem non modò ejus
pocrates, Avicenna, Galenus, tanquam è putia
ctam retundent; verum etiam plurimi alij
vallo ab illis longè distantes. Qui omnes un-
asseveratione constanter propugnabunt, immer-
dustria videri, ac rem pene divinam, omnium
ptomaturq; fontes aperire, progressus & incre-
re, ac tandem salubri remedio non secus ac
Aesculapius, subvenire.

Nihil hic dico de omnium difficillima E-
ptione, ad quam cum laude & quadam dignitat-
to magis arduum existimatur, quod ad eam rela-
ac scientia tanquam ad vastum aliquod pelagus

Videant igitur bonarum literarum Arist.
obscuritate & recondita quadam ratione artium
di: a sint collocata: quã alto in gradu ac sublimi
ita quidem, ut summas propter difficultates, la-
caput inter nubila condant. Verum insurgen-
statione facta proclamabunt, multos ea prædit-
tate, ut sæpè ipsis ad summam eruditionem lev-
quaq; contentione pervenire liceat. Sanè qui
nunquam fateamur: attamen cum Poëta etia
profamur: Pauci quos æquus amavit Iuppiter

B

25